

*Tom Lanoye*

**BIJ**

**JULES**

**EN**

**ALICE**

# *Bij Jules en Alice*

Tom Lanoye

Jules Desmet	een ex-garagist
Alice Pauwels	zijn vrouw
Madame Desmet	zijn moeder
Oscar Van Landeghem	zijn makker
Mijnheer Verstraeten	de buurman
Madame Verstraeten	diens vrouw

nog een buurvrouw / Alices broer / een grafdelver

Een koelkast, een keukentafel.

Een sofa, een telescoop.

Een grammofoon met een hoorn, een samovar.

Autowrakken.

Het toneel is in Vlaanderen.

# *Eerste bedrijf*

## Eerste toneel

*Alice*

ALICE PAUWELS *(in rouwkleedij voor koelkast)* Ik heb hem zelf gevonden. Wie had hem anders moeten vinden? Er kwam al maanden niemand meer over de vloer. Hij lag op die sofa toen ik hem vond. Hij lag daar altijd. Zijn canapé de bordel. Die heeft hij nog gekocht in Mechelen. Voor een appel en een ei. Ik kom binnen. Met dat dienblad in mijn handen. En ik hoor niets, dat was al raar. Normaal zat hij Russische thee te slurpen. Of muziek te spelen, op zijn platendraaier. Bij die ene passage moest hij altijd janken. Altijd. Jules, zeg ik nog. Jules, ik heb de peren klaargemaakt die uw moeder heeft meegegeven. Met dat beetje kalkoen van gisteren zal dat... Toen zag ik het. Ik liet mijn dienblad vallen, kalkoen of geen kalkoen. Toe, Jules, zei ik. Zegt iets, jongen. Zegt dan toch iets tegen mij.

## Tweede toneel

*Alice / mijnheer en madame Verstraeten*

MADAME VERSTRAETEN Alice toch. Wat scheelt er, kind?

ALICE PAUWELS Het is Jules.

MADAME VERSTRAETEN Albert, komt eens helpen. Zet die tv af. Wat zegt ge, Alice?

MIJNHEER VERSTRAETEN Wat scheelt er?

MADAME VERSTRAETEN Ik weet niet, iets met Jules zegt ze.

MIJNHEER VERSTRAETEN Is dat echt? En wat scheelt er, zegt ge? Moet ge iets drinken, Alice?

ALICE PAUWELS Hij is dood.

MADAME VERSTRAETEN Jules?

MIJNHEER VERSTRAETEN Wie anders?

MADAME VERSTRAETEN Dood. Een mens komt wat tegen.

MIJNHEER VERSTRAETEN Jules niet meer.

MADAME VERSTRAETEN Wat gaat ge nu doen?

ALICE PAUWELS Ik wil dat huis niet meer in.

MIJNHEER VERSTRAETEN En die mens ligt daar maar te liggen? Het is proper.

ALICE PAUWELS Kan ik niet hier blijven slapen?

MADAME VERSTRAETEN Maar natuurlijk, Alice. Alleen in huis met een lijk, ik mag er ook niet aan denken.

MIJNHEER VERSTRAETEN Allez. Ik zal ik bellen naar een dokter. En ik ken een begrafenisondernemer, een goeie. Schappelijk van prijs.

MADAME VERSTRAETEN En als er nog iets is waar wij mee kunnen helpen?

MIJNHEER VERSTRAETEN Wij regelen dat wel.

MADAME VERSTRAETEN Geen probleem.

ALICE PAUWELS Ik heb het koud.

## Derde toneel

*mijnheer en madame Verstraeten / een buurvrouw*

MADAME VERSTRAETEN En ze zegt tegen mij: Madame Verstraeten, zegt ze, zoudt gij dat echt voor mij willen doen? En ik zeg: Maar natuurlijk, Alice, zo zijn wij. Als de mensen ons iets vragen, dan staan wij daar. En zo hebben wij het een en het ander voor haar gedaan.

MIJNHEER VERSTRAETEN We hebben alles voor haar gedaan. De doodsbrief, de tekst op het prentje, de koffietafel.

MADAME VERSTRAETEN Pas op, wij doen dat graag.

MIJNHEER VERSTRAETEN Heel graag.

MADAME VERSTRAETEN Wie zou zich anders over dat schaap ontfermen? Ze zegt geen woord. Van 's morgens tot 's avonds haar duffelse frak aan.

MIJNHEER VERSTRAETEN En onze chauffage op het maximum.

BUURVROUW Is er niemand van haar familie die haar helpt?

MADAME VERSTRAETEN Van haar familie wil ze niemand zien.

BUURVROUW En Jules zijn moeder?

MADAME VERSTRAETEN Dat mens ligt al een jaar in coma. Dat is een plant. Een plant! Alleen Alice bezoekt haar soms.

MIJNHEER VERSTRAETEN Met een pot insecticide.

MADAME VERSTRAETEN Albert!

MIJNHEER VERSTRAETEN Wat?

MADAME VERSTRAETEN Met zulke dingen lacht ge niet.

MIJNHEER VERSTRAETEN Oeioei.

MADAME VERSTRAETEN Het is toch waar... Weet ge aan wie ze allemaal een brief wou sturen? De Rosse Stremens, Mie Buf, de zot Vermeulen. En had ik de lijst niet nagelezen, twee aan Joske Zurenbal.

MIJNHEER VERSTRAETEN Haar op zijn geval.

MADAME VERSTRAETEN Albert!

MIJNHEER VERSTRAETEN Oeioei.

BUURVROUW Doodsbrieven? Allemaal weggesmeten geld.

MADAME VERSTRAETEN Wat doet een mens al niet in zijn verdriet? Alice is niet van beton.  
Ge moet haar zien zitten bij ons.

MIJNHEER VERSTRAETEN Een vogelke zonder pluimen.

MADAME VERSTRAETEN In een frak van zes jaar oud.

## Vierde toneel

*Alice / madame Desmet*

ALICE PAUWELS *(bij haar comateuze schoonmoeder)* Jules kon niet meekomen.  
Hij voelt zich nog altijd niet goed. Maakt u geen zorgen, ge moet veel groeten hebben.  
Hij zegt dat ge er maar snel door moet komen.  
En als ge wat beter op de been zijt, zegt hij, dan moet ge maar eens langskomen. Zegt hij.  
Ik vind dat ook. Ge moet maar eens langskomen. *(stilte)*  
Zal ik hem de groeten doen van u?  
Dat zal hem plezier doen. Mij ook. Madame Desmet?  
Er is iets dat ik altijd al heb willen zeggen. Van het trouwfeest.  
En van dat van daarna. *(stilte)* Ik heb daar spijt van. *(stilte)*  
Ik zal Jules de groeten doen.

## Vijfde toneel

*Alice / Jules / mijnheer en madame Verstraeten / een buurvrouw*

MADAME VERSTRAETEN Twintig laar geleden was het een ander vogelke dat werd gepluimd.

MIJNHEER VERSTRAETEN Desmet bezet, de boter is vet, de kaas ziet rood, de duvel is dood!

MADAME VERSTRAETEN Albert! Stopt ermee.

BUURVROUW In dat donker dreefke.

MADAME VERSTRAETEN Naast Cinema Palace.

MIJNHEER VERSTRAETEN Haar op zijn gewas.

MADAME VERSTRAETEN Albert!

ALICE PAUWELS Jules?

JULES DESMET *(kust en klauwt)*..

ALICE PAUWELS Ju-ules...

JULES DESMET Hm?

ALICE PAUWELS Ik zie u graag, Jules.

JULES DESMET Hm.

ALICE PAUWELS Jules?

JULES DESMET Hm?

ALICE PAUWELS Ziet gij mij ook graag?

JULES DESMET Waarom vraagt ge dat? Heb ik iets verkeerd gezegd? Ben ik te ver gegaan misschien?

ALICE PAUWELS Te ver?

JULES DESMET Daarjuist.

ALICE PAUWELS Neenee.

JULES DESMET Ah. (*kust en klauwt*)

ALICE PAUWELS Zeg. Als we nu eens trouwden?

JULES DESMET oké.

ALICE PAUWELS Binnen een maand of drie?

JULES DESMET oké.

ALICE PAUWELS Of binnen een half jaar.

JULES DESMET oké.

ALICE PAUWELS Binnen honderd jaar.

JULES DESMET oké.

ALICE PAUWELS Gij zot! (*kust en klauwt terug*)

# Zesde toneel

*Alice / mijnheer en madame Verstraeten / een buurvrouw  
(in rouwkledij)*

BUURVROUW                   Weinig volk dat er in de kerk was.

MADAME VERSTRAETEN      Wat wilt ge? Voor een vent als Jules Desmet.

MIJNHEER VERSTRAETEN    Vrienden had hij niet.

BUURVROUW                   Het was een rare.

MIJNHEER VERSTRAETEN    En Alice is niet raar zeker?

MADAME VERSTRAETEN      Hoe zat ze daar nu aan tafel?

BUURVROUW                   Tegen haar goesting.

MIJNHEER VERSTRAETEN    Geen gebenedijd woord tegen niemand.

MADAME VERSTRAETEN      Ssstt, ze is daar.

BUURVROUW                   Het was een schone mis, Alice.

MIJNHEER VERSTRAETEN    Iedereen was er.

BUURVROUW                   En een koffietafel zoals het moet!

MADAME VERSTRAETEN      Voor die prijs kunt ge niet sukkelen.

BUURVROUW                   Tot ziens, Alice. En houdt u sterk. Dag, mijnheer en madame Verstraeten!

MIJNHEER EN  
MADAME VERSTRAETEN      Tot ziens!

MADAME VERSTRAETEN      We zullen wij met u naar huis wandelen, Alice. Albert, neemt gij haar bij haar andere arm. (*Alice loopt weg*) Hebt ge dat nu gezien?

MIJNHEER VERSTRAETEN    Jaja.

MADAME VERSTRAETEN      Ze loopt weg! Zonder een woord!

MIJNHEER VERSTRAETEN    Dat krijgt ge ervan, van iemand te helpen.

MADAME VERSTRAETEN      Niet dat een mens voor zijn moeite iets verwacht.  
Maar een simpel bedankske had er toch afgekund? Maar nee.

MIJNHEER VERSTRAETEN    Zonder boe of ba.

MADAME VERSTRAETEN      Ik zie haar nog zitten bij ons.

MIJNHEER VERSTRAETEN    Meer op de radiator dan ernaast.

MADAME VERSTRAETEN      Met haar handschoentjes uit de C&A. Wat denkt ze wel?

MIJNHEER VERSTRAETEN    Haar op haar gezwel.

ALICE PAUWELS (voor geopende koelkast) Ik kan geen mensen meer zien, Jules.  
Op de koffietafel waren er godzijdank nog minder dan in de kerk.  
Wie er was, begon te kaarten, nog voor de eerste cognac. *(stilte)*  
Soms vertelde er iemand iets over u. Dan zwegen ze twee minuten.  
Allemaal met diezelfde triestige glimlach op hun smoel. Daarna kwamen de moppen.  
En de tweede lading boterkoeken. Twaalf frank per stuk. En zevenhonderdvijftig voor de  
zaal, alles inbegrepen. Maar wat is dat, alles inbegrepen?  
Ik weet niet eens hoeveel drinkgeld een garçon verwacht vandaag de dag. *(stilte)*  
Ik heb een briefke van duizend gegeven. *(stilte)* Van duizend.

## Zevende toneel

*Alice / Jules / Oscar / madame Verstraeten*

OSCAR VAN LANDEGHEM *(Heeft lichte stotter)* Had ik nooit van u gedacht, Jules.  
Mijn Peugeot niet meer willen reviseren. *(drinkt bier uit blik)*

JULES DESMET *(idem)* Ge kunt dat toch zelf Onderdelen kunt ge nog altijd krijgen.  
Zo goed als nieuw, de helft van de prijs.

OSCAR VAN LANDEGHEM Peugeot? Schone wagen, ligt goed op de weg, carrosserie is een ramp.  
Uw eigen woorden. Ge kondt zelf met moeite bij de moteur.

JULES DESMET Voor iemand die aan de dokken werkt...  
Ge hebt toch poten aan uw lijf. Ik heb dat ook moeten leren.  
De eerste keer wil ik u desnoods wat helpen. Omdat gij het zijt, Oscar.

OSCAR VAN LANDEGHEM Ik weet niet. Het wegslepen van verongelukte wagens,  
het verkopen van schroot en wat onderdelen? Een stap achteruit, Jules.  
Ge gaat klanten verliezen. Die garage, dat liep toch niet slecht?

JULES DESMET Dit brengt minder op, dat is waar. Maar ik heb tenminste plezier in mijn werk.  
Er zijn er niet veel die dat kunnen verstaan, Oscar. De schoonheid van een perte total.  
Dat is iets, dat kan ik niet uitleggen. Ge kijkt naar zo'n wrak en ge wordt helemaal koud  
van binnen. Het is schoon en het is niet schoon. Het gaat door merg en been.  
Weet ge waardoor ik nog het meest van mijn stuk word gebracht? De remsporen.  
Kilometers en kilometers lang asfalt, zo ver als ge kunt zien. Geen barsten,  
geen scheuren. Alleen maar asfalt. Rechte, volle witte lijnen en rechte,  
witte stippellijnen. En opeens staan ze daar. In een schuine hoek. Zwart en evenwijdig.  
Recht naar de vangrail toe. Maar zoiets kunt ge niet meenemen natuurlijk.  
Verstaat ge wat ik wil zeggen, Oscar?

OSCAR VAN LANDEGHEM Jaja. Jaja, natuurlijk. Maar...

JULES DESMET Maar wat?

OSCAR VAN LANDEGHEM Kost toch allemaal geld? Takelwagen.  
Dat stuk grond hiernaast, waar de wrakken staan...

JULES DESMET Dat is allemaal al betaald.

OSCAR VAN LANDEGHEM Zo is het niet moeilijk. Rijke mens kan raar doen.

JULES DESMET Dat heeft niets met rijk of raar te maken. Ge moet dat zo zien. Dat stuk grond,  
nu is dat nog braakland. Maar per week takel ik daar van de autostrades twee of drie



kunstwerken naar toe. Want pas op, ik sleep alleen weg wat ik wil wegslepen.  
Wat mij pakt, wat mij iets doet. De rest laat ik over aan de concurrentie, met plezier.  
En ge zult zien, Oscar, dat braakland zal niet lang braakland blijven.  
Binnen een paar maanden al is dat een museum...

- ALICE PAUWELS                    *(aan keukentafel)* Een kerkhof is het. Een kerkhof.
- MADAME VERSTRAETEN        Ge had hem nooit mogen laten stoppen met die garage.
- ALICE PAUWELS                    Ik heb hem nog geholpen ook, in al mijn stommigheid.
- MADAME VERSTRAETEN        Geholpen?
- ALICE PAUWELS                    Waarvan denkt ge dat hij dat stuk grond gekocht heeft?  
Zo goed liep die garage nu ook weer niet.
- MADAME VERSTRAETEN        Bedoelt ge dat hij...? Met uw...
- ALICE PAUWELS                    Met mijn spaargeld. Van voor we trouwden.  
Toen ik nog secretaresse was op de sigarenfabriek.
- MADAME VERSTRAETEN        Kind toch. En had hij er nu nog iets goeds mee gekocht. Een nieuw huis of zo.  
Of op zijn minst een nieuwe keuken.
- ALICE PAUWELS                    Wat dat is met Jules, ik weet het niet. Ik zeg iets tegen hem, en hij luistert niet.  
Niet dat hij van kwade wil is. Hij hoort het gewoon niet.
- MADAME VERSTRAETEN        Dat is wat gij u wijsmaakt. Hij hoort hel u maar al te goed. Gij zijt veel te inschikkelijk.  
Bij mij zou dat niet pakken.
- JULES DESMET                    *(neemt plaats aan tafel)* Ah, madame Verstraeten.
- MADAME VERSTRAETEN        Alice, Albert zal al op mij zitten wachten. Ik spring later nog wel eens binnen. Oké?
- ALICE PAUWELS                    oké.
- MADAME VERSTRAETEN        Dag, Jules!
- JULES DESMET                    *(leest krant)* Mmm.
- MADAME VERSTRAETEN        Ah, mijnheer Van Landeghem! Dat is lang geleden. Hoe is het met...  
Hoe heet ze ook weer?
- OSCAR VAN LANDEGHEM        Goed, goed. *(auto-onderdeel)*
- MADAME VERSTRAETEN        Zijt ge hier ook komen kopen, sukkelaar? Albert is hier ook eens geweest.  
Eén keer, nooit meer. Altijd een gezicht tot op de grond, de Jules.  
En een gepeperde rekening, niet te geloven.
- OSCAR VAN LANDEGHEM        Valt wel mee.
- MADAME VERSTRAETEN        Dan hebt ge geluk gehad. Hij staat er al om bekend. Jules Desmet, die rekt er niet naast,  
zeggen de mensen. En denkt maar niet dat hij zal meegaan om u te helpen zoeken in zijn  
doolhof. Hij doet alsof hij ervoor moet betalen. De lompe boer.
- OSCAR VAN LANDEGHEM        In de winkel kost een sportstuur vijfhonderd ballen meer.
- MADAME VERSTRAETEN        Dat zegt Albert ook. Als ge moet wachten tot de fabriek in Duitsland heeft geleverd,  
zegt hij. Maar het is toch straf.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Wat?

MADAME VERSTRAETEN    Zo uw brood verdienen met andermans miserie. Het is een schande.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Moogt ge niet zeggen, madame Verstraeten.

MADAME VERSTRAETEN    Tuttut. Ik wens maar één ding. Dat het hem zelf eens overkwam.

JULES DESMET             Fantastisch

ALICE PAUWELS            Wat?

JULES DESMET             Ze voorspellen hier voor heel het weekend ijzel op de weg. Eindelijk.

ALICE PAUWELS            Jules! Zoiets doet ge toch niet.

JULES DESMET             Wat?

ALICE PAUWELS            U verkneukelen in andermans tegenslag. Stelt dat het mij overkomt.

JULES DESMET             Alice, alstublieft. Ik kan daar ook niet aan doen, dat is nu eenmaal het beroep. Met ijzel gebeuren er meer accidenten dan zonder. Amen en uit. Waarvan moeten we anders leven?

ALICE PAUWELS            Hetzelfde als vroeger. Auto's repareren.

JULES DESMET             Zwijgt. Ge hebt daar geen verstand van.  
Ge wilt altijd over van alles meeklappen en ge hebt er geen kloten verstand van. *(stilte)*  
Auto's repareren... *(af)*

# Achtste toneel

*Alice / Jules / Oscar*

- JULES DESMET *(heeft een beschadigd beeldje bij zich)* Ik heb een ongelooflijke week gehad. Een Citroën DS, rond een verlichtingspaal gedraaid als een hoefijzer. Een kever met een ontplofte motor, de kap in twee stukken, precies het dekschild van een echte kever. En, ge zult het niet geloven, een DKW. Over de kop gegaan. Drie keer. Dat was al dik voorbij Leuven. Ik heb nog ruzie moeten maken met een andere depanneur en dat was er een uit Namen. Hoe was het met u van de week?
- OSCAR VAN LANDEGHEM *(heeft een zijspiegeltje bij zich)* Och. *(stilte)* Eén van mijn maten is van zijn kraan gedonderd. Twintig meter naar beneden. Recht in het ruim van een leeg schip. Nog eens twintig meter erbij.
- JULES DESMET En?
- OSCAR VAN LANDEGHEM Geluk gehad. Direct de kop in. Heeft er niets van geweten. Ik heb ook geluk gehad. Normaal geef ik eerste hulp. Niet gemakkelijk, bij vrienden en kennissen. Hebt ge al eens iemand gezien die veertig meter diep valt en niet dood is? Hebt ge zo iemand al eens horen roepen en kreunen? Of iemand die onder een goederen trein sukkelt. Hier ligt een arm, tweehonderd meter verder ligt er nog een. Maar die gast zelf leeft nog. Wat moet ge daar op zo een moment tegen zeggen. Als ge hem kent. *(stilte)* Het rare is, op dat ogenblik zelf doet het mij niets. Ik sta daar, ik weet wat ik moet doen, ik doe het. Ik zeg van alles tegen die gast, ik geef hem moed, ik pep hem op. Kost mij geen moeite. De woorden komen vanzelf, beter dan op dit moment. *(glimlacht om eigen gestotter)* Maar achteraf weet ik niet meer wat ik gezegd heb. Hebt gij dat ook? Dat ge dan maar eerst beseft wat er gebeurd is. Al dat bloed. Al die pijn.
- JULES DESMET *(stilte)* Dat daar is een deux-chevaux uit '65. De A-12 naar Brussel. Er rijdt een open vrachtwagen voorbij, vol rioolbuizen, honderd per uur, opeens schiet er een kabel los... Ik heb een Mercedes kunnen scheefslaan. Zo goed als intact. Behalve dat hij in tweeën gescheurd is. Het voorste stuk heb ik gekregen. Zomaar. Ik mag het morgen ophalen.
- OSCAR VAN LANDEGHEM Wat gaat ge daarmee doen?
- JULES DESMET Wachten tot ik een achterkant vind. Liefst van een Lada.
- OSCAR VAN LANDEGHEM Voorkanten, achterkanten... Ik weet niet. Ik denk aan de chauffeurs, Jules. Jonge levens. Dronkaards, vrouwen, amputaties, rolstoelen. *(stilte)* Verkoold, verdrongen, geluk gehad...
- JULES DESMET Denkt ge dat het mij geen zweet en tranen kost? Ik heb geen seconde meer vrij. Ik kan mij niet permitteren van thuis te zitten wachten. Overdag rij ik zelf de hoofdwegen af, in de plaats van te zitten schilderen tot ze mij oproepen, 's nachts slaap ik naast de telefoon, en in de weekends ineens in de takelwagen, de radio aan, voor de verkeersberichten.
- OSCAR VAN LANDEGHEM Jules? Gesteld dat... Als ik nu met mijn Peugeot ergens tegen zou rijden? Zoudt ge daar ook als eerste bij willen zijn?
- JULES DESMET Is dat een spiegelke van hier?
- OSCAR VAN LANDEGHEM Alice heeft het mij verkocht.
- JULES DESMET Maar dat is een verkeerd. Dat is dat van die Ford Fiesta uit Beveren. Ze moet dat verwisselen.

OSCAR VAN LANDEGHEM Ik zal het eerst wel met dit proberen.

JULES DESMET Laat het maar ineens hier, ik bezorg u wel een ander, een goed. Maar dan moet ge dit terug op die Fiesta monteren, morgen of zo. Oké? (*gaat naar de keukentafel*)

OSCAR VAN LANDEGHEM oké.

ALICE PAUWELS (*schept bloemkool op*) Het is half zeven, hoe is het mogelijk. Half zeven! Hebben wij geen telefoon misschien? De mensen kennen u, ze zullen wel bellen als ze een accident hebben.

JULES DESMET Ja, dat is het eerste wat iemand doet die driehonderd kilometer hier vandaan over de kop gaat, dat is naar mij bellen. Daarom dat ze tegenwoordig allemaal een telefoon in hun auto hebben, dan kunnen ze mij al optrommelen nog terwijl dat ze over de kop gaan.

ALICE PAUWELS De zaak komt meer en meer op mijn nek terecht, Jules. De mensen bellen aan, ze willen iets kopen, wat moet ik zeggen? Gaat terug naar huis? Ze vinden iets, ze vragen de prijs, ze vragen om raad... Ik sta iedere keer met mijn mond vol tanden. Ik weet er niets van af.

JULES DESMET Ja, dat heb ik mogen zien. Dat spiegelke, voor Oscar. Hoe haalt ge het in uw kop? Het is voor zijn Peugeot en gij laat hem die Ford Fiesta ruïneren. Gij kent er echt de ballen van.

ALICE PAUWELS Dat is toch wat ik zeg, Jules? Ik weet er niets van, het is daarom dat ik...

JULES DESMET Blijft er dan met uw poten af. Die Fiesta, daar wordt niets van verkocht. Die moet blijven zoals hij is. Die is perfect.

ALICE PAUWELS Als ik er niets van mag verkopen, hoe moeten we er dan iets op verdienen?

JULES DESMET Geld, geld...

ALICE PAUWELS Wie zal al die kilometers betalen als gij de godganse dag rondrijdt, hebt ge daar al eens aan gedacht?

JULES DESMET Ik denk aan niets anders, ik heb vandaag drie auto's gerepareerd die op de vluchtstrook stonden.

ALICE PAUWELS Zozo? Gerepareerd?

JULES DESMET Gerepareerd, ja. Ik moet toch iets verdienen?

ALICE PAUWELS Nu zegt ge het zelf.

JULES DESMET Een vliegende kraai vangt altijd wat. Platte banden, lege batterij. Die idioten geraken al in paniek als hun tank leeg is.

ALICE PAUWELS Die arme mensen staan daar. Voor die die gij tegenkomt is dat een geluk, maar al de anderen, die wel naar hier bellen, en dat zijn er genoeg, die vangen bot.

JULES DESMET Maar begrijpt ge het dan niet? Als er zich ooit een kettingbotsing voordoet, ben ik er als eerste bij. De wereld is aan de durvers. Of moet ik er een tekening bij maken?

ALICE PAUWELS Ik denk niet dat gij goed genoeg kunt tekenen om mij dat duidelijk te maken.

JULES DESMET Dan zal ik het anders doen. Hier hebt ge tweeduizend frank zie, daarjuist verdiend. Koopt daar morgen eens iets treffelijks voor. Drie dagen na mekaar bloemkool, dat is niet om over naar huis te schrijven. (*af*)

ALICE PAUWELS Iets treffelijks, iets treffelijks... (*ruikt aan het restje bloemkool, zet het in de koelkast*)

# Negende toneel

*Alice / Jules*

ALICE PAUWELS *(sorteert auto-onderdelen)* Wat is dat?

JULES DESMET *(heeft een kruisbeeld bij zich)* Wat?

ALICE PAUWELS Dat.

JULES DESMET Een kruisbeeld.

ALICE PAUWELS Dat het geen Engelse sleutel is, zie ik ook wel. Wat is er gaande, Jules?  
Dat is het zevende kruisbeeld dat ge mee naar huis brengt.

JULES DESMET Het achtste.

ALICE PAUWELS Het zevenendertigste voor mijn part. Van wie krijgt ge zo veel brol?

JULES DESMET Ik heb het gekocht.

ALICE PAUWELS Gekocht?

JULES DESMET In veilingzalen. Het is antiek.

ALICE PAUWELS Antiek? Laat me niet lachen. Ge denkt toch niet dat ik mij de rest van mijn leven ga krom werken opdat mijnheer van hier naar daar zou kunnen rijden om zijn geld op te maken aan dat samenraapsel? Uw plaats is hier. De klanten profiteren van de situatie. Ik ken de prijzen niet, ik durf wedden dat ik te weinig vraag.

JULES DESMET Maar Alice, ge begrijpt het niet. Kijkt eens naar dat ivoren kruisbeeld hier, met die kapotte voet. Of naar die Heilige Familie. Biscuit, op drie plaatsen gelijmd, misschien honderd jaar oud. Die Franse sofa, die ik van u op zolder moest zetten.

ALICE PAUWELS Hij stonk.

JULES DESMET Dat is een investering. Binnen tien jaar drie keer zoveel waard. Intussen kom ik in alle veilingzalen van het land, verkoop iets door, leer mensen kennen, ik repareer hun wagen als dat nodig is, ik koop al eens iets in opdracht. Nu een kleine commissie en een borrel. Binnen een jaar of twee zelf antiquair. Dat zou me wel liggen.

ALICE PAUWELS Ja! Sterfgevallen, faillissementen, waterschade...

JULES DESMET Voilà. Dat is iedere keer een heel bezit dat onder de hamer gaat, een puzzel die uiteenvalt, de delen reizen naar alle hoeken en kanten van het land...

ALICE PAUWELS Ik heb de indruk dat alle bucht maar in één uithoek terecht komt, en dat is hier.

JULES DESMET Ik zie het al, het interesseert u weer niet. Luistert. Ik wou het maar eerst volgende week zeggen, maar bucht of geen bucht, ik heb er twintigduizend frank extra mee gespaard. Hier zie, een stortingsbewijs, datum van vandaag, saldo: negentienduizend zeventienhonderd zestig frank credit. Of ge gelooft me niet eens. Verdomme.

ALICE PAUWELS Met dat?

JULES DESMET Ja.

ALICE PAUWELS Twintigduizend frank?

JULES DESMET Zo gaat dat in die branche. Wat vandaag rommel is, is morgen peperduur. Dat is allemaal heel moeilijk te voorspellen. *(stilte)* Wel, wat denkt ge?

ALICE PAUWELS Hoe, wat denk ik?

JULES DESMET Moet ik ermee stoppen of zal ik ermee doorgaan?

ALICE PAUWELS Met wat?

JULES DESMET Met dat.

ALICE PAUWELS Ik weet niet.

JULES DESMET Ja of nee?

ALICE PAUWELS Ja, zeker?

JULES DESMET Ja, wat? Stoppen of doorgaan?

ALICE PAUWELS Doorgaan, zeker?

JULES DESMET Oké. Een samovar, een encyclopedie uit 1936, een spinnewiel, nachtkastjes, Delftse tegels, een wandtapijt, een mini-wasmachine...

ALICE PAUWELS Maar Jules toch! Dat kunnen wil nergens neerzetten. De zolder puilt al uit.

JULES DESMET Dan zetten we het in de kleine kamer. Een telescoop, een krat Argentijnse corned beef, een typemachine zonder lint, een grammofoon met een hoorn en een paar platen...

ALICE PAUWELS Niets van wat ge meebrengt is heel. Er scheelt altijd wel iets. Krassen, blutsen, scheuren, roest...

JULES DESMET Ge overdrijft.

ALICE PAUWELS Ja? Hier zie, kijkt. Onvolledige serviezen. Een kapot strijkijzer, een broodrooster zonder draad, gebarsten postuurtjes... Hoe komt dat toch? Hebt ge onderweg de beste dingen al verkocht misschien? Blijft ge daarom zitten met alleen maar mikmak?

JULES DESMET Snapt ge het nu nog niet? Hoe meer barsten, hoe groter de kans dat iets antiek is. Zo gaat dat. Echt waar.

ALICE PAUWELS Als gij het zegt.

JULES DESMET Ik zeg het. *(kust haar)* Tot straks!

ALICE PAUWELS Tot straks. *(sorteert onderdelen en antiek)*

# Tiende toneel

*madame Desmet / mijnheer en madame Verstraeten*

MADAME VERSTRAETEN Ah, madame Desmet.

MADAME DESMET Mevrouw Verschelden.

MADAME VERSTRAETEN Verstraeten. Het is madame Verstraeten.

MADAME DESMET Madame Verstraeten. Het spijt me.

MADAME VERSTRAETEN Dat geeft niet, madame. Is het voor uw zoon dat ge komt? Hij is niet huis. Ik heb hem weg zien rijden met zijn takelwagen.

MADAME DESMET Wat fijn dat u dat in de gaten houdt. Hebt u ook een idee wanneer hij terug zal zijn?

MADAME VERSTRAETEN Laat. Hij komt altijd heel laat thuis.

MADAME DESMET Jammer. Ik zal morgen terugkomen. Tot ziens. Madame Verstraeten.

MADAME VERSTRAETEN Alice is thuis. Die is altijd thuis.

MADAME DESMET Ik zal morgen wel terugkomen.

MADAME VERSTRAETEN Wilt ge Alice niet zien dan? Als ge eens wist wat ze allemaal doet voor Jules. Uw zoon is niet van de gemakkelijkste.

MADAME DESMET Alice Pauwels doet haar plicht.

MADAME VERSTRAETEN Ze doet meer dan dat. Zonder haar zou Jules niet doen wat hij nu doet.

MADAME DESMET Ik vrees dat ik het daarin helemaal met u eens ben, madame.

MADAME VERSTRAETEN Hoe denkt ge dat ze dat stuk grond gekocht hebben, voor Jules zijn autokerkhof? Met geld van Alice. Alles wat dat kind gespaard had voor ze trouwde is eraan gegaan, ze heeft het mij zelf verteld.

MADAME DESMET Geld? Van voor ze trouwde met Jules?

MADAME VERSTRAETEN Hij heeft het er allemaal doorgejaagd, sorry dat ik het zeg.

MADAME DESMET Ik denk dat ik toch maar eens langs ga bij Alice.

MADAME VERSTRAETEN Albert! Albert!

MIJNHEER VERSTRAETEN Wat gebeurt er? Waar brandt het?

MADAME VERSTRAETEN Jules zijn moeder gaat op bezoek bij Alice!

MIJNHEER VERSTRAETEN Maar die spreken toch al jaren niet meer tegen mekaar?

MADAME VERSTRAETEN Dat zullen we direct weten, of ze niet spreken tegen mekaar. *(ze reikhalzen)*

MIJNHEER VERSTRAETEN Oeioeioei...

MADAME VERSTRAETEN Aiaiai...

MIJNHEER VERSTRAETEN Pas op, ze is daar terug.

MADAME VERSTRAETEN Dag, madame Desmet!

MIJNHEER VERSTRAETEN Madame Desmet!

MADAME VERSTRAETEN *(stilte)* Allez. Nu spreekt ze tegen niemand nog.

MIJNHEER VERSTRAETEN Dat weten we dan ook weeral.

## Elfde toneel

*Alice / Jules*

JULES DESMET *(heeft een Chinese vaas bij zich, die door Alice aan diggelen wordt gegoid)*  
Wel, wat gebeurt er nu?

ALICE PAUWELS Wat er gebeurt? Wat er gebeurt, vraagt hij. Ik smijt die vaas kapot, dat is wat er gebeurt. Zoals ik alles wat mijnheer nog meebrengt zal kapotsmijten, antiek of geen antiek.

JULES DESMET Wat krijgen we nu?

ALICE PAUWELS Mijnheer zijn moeder is hier geweest, voor het eerst sinds ge weet wel. En mijnheer zijn moeder zei dat mijnheer bij haar heeft aangebeld toen ze niet thuis was.

JULES DESMET Dat is niet waar.

ALICE PAUWELS Haar gebuur Gust Bochel heeft het gezien en hij heeft het haar gezegd. Dus ze veronderstelde dat we nog altijd in de problemen zaten en daarom was ze raprap zelf naar hier gekomen. Of deze keer vijftienduizend frank voldoende was. Nog altijd met dat air van: Een officiersweduwe kan zich dat gerust permitteren. Zo van: Ge ziet wel dat onze Jules slecht af is met een van de familie Pauwels.

JULES DESMET Dat beeldt gij...

ALICE PAUWELS Dat beeld ik mij niet in! Ik heb de deur voor haar neus dichtgeslagen en ik doe bij u het zelfde als ge nog één keer om geld gaat bij haar. Ziet hem daar zitten, onze antiquair. Gij, sparen? Negentienduizend en een beetje? Hoe kon ik zo stom zijn.

JULES DESMET Alice, ge overdrijft, ge weet niet wat er gebeurd is.

ALICE PAUWELS Ik weet het maar al te goed. Ge hebt mij weer eens in de luren gelegd.

JULES DESMET Oké, ik was fout. Ge hebt gelijk. Sorry. Maar laat het mij uitleggen, geeft me de kans om het uit te leggen, want het is niet wat gij denkt...

ALICE PAUWELS Nee, Jules, ik luister niet, dan begint ge weer met uw schone woordjes en uw compliment jes en uw gedraai en ik trap er weer in natuurlijk...

JULES DESMET Nee, luistert, oké, ik ben naar mijn moeder geweest, om geld te vragen, dat is waar, en dat had ik niet moeten doen, daar hebt ge groot gelijk in...

ALICE PAUWELS Ik luister niet, Jules...



JULES DESMET                   Maar dat is maar één keer gebeurd, akkoord, dat is één keer te veel, dat weet ik, maar het zal bij die ene keer blijven, ik zweer het...

ALICE PAUWELS                 Ik luister niet...

JULES DESMET                   Maar ik deed het om goed te doen, Alice, ik had een schitterende kast zien staan, voor drie keer niets, ik dacht: Als ik dat kleine beetje nu eens leen? Van iemand die het gemakkelijk kan missen? Iemand wiens geld eigenlijk toch voorbestemd is om naar mij te gaan? In feite, als ge het goed beschouwt, heb ik alleen maar geld geleend dat toch al van mij is...

ALICE PAUWELS                 Jules, stopt ermee...

JULES DESMET                   En ik dacht: Ik verkoop die kast een maand later, voor haar echte waarde, een winst van vijfhonderd procent, ik dacht: dat zal Alice plezier doen...

ALICE PAUWELS                 Jules, stopt ermee...

JULES DESMET                   Als ze ziet dat ik al die specialisten de loef afsteek, ze zal zo fier zijn.  
Ik dacht: Ik doe het! Ik doe het voor haar, dacht ik. Ik doe het voor Alice!

ALICE PAUWELS                 Waar zijn de sleutels van de takelwagen?

JULES DESMET                   *(stilte)* De sleutels van de takelwagen?

ALICE PAUWELS                 Geeft ze mij.

JULES DESMET                   Waarom moet gij de sleutels van de takelwagen hebben?

ALICE PAUWELS                 Geeft ze mij. En van nu af zet gij geen poot meer buiten, zonder dat ik het zeg.  
Geen poot.

# Twaalfde toneel

*Alice / Jules / Oscar*

- ALICE PAUWELS Hij had hier al moeten zijn. Hij is mij in de zak aan het zetten. Het was een botsing van niets, zei de rijkswacht. De ene wagen had alleen maar een geblutste deur. Waar blijft hij nu?
- OSCAR VAN LANDEGHEM Maakt u geen zorgen. Ge kent hem toch?
- ALICE PAUWELS Het is omdat ik hem ken dat ik mij zorgen maak. Hij profiteert ervan. Ik laat hem één keer gaan, voor één karwei, en hij blijft uren weg.
- OSCAR VAN LANDEGHEM Hij heeft gewoon geen zittend gat.
- ALICE PAUWELS Ik zie hem nog minder dan toen hij de baan deed.  
Zo glibberig als een paling in een emmer snot.  
Als hij niet op de zolder tussen zijn antiek zit, loopt hij wel rond op zijn kerkhof.  
En wie kan er intussen de boekhouding en het huishouden doen?  
Wie kan de klanten ontvangen?
- OSCAR VAN LANDEGHEM Jules bedoelt dat niet kwaad. Bij ons op de dokken is er ook zo een. De zestig voorbij, gewoon werk interesseert hem niet meer. Boten in- en uitladen, nee. Vroeger, zegt hij, vroeger had dat nog iets. Gij zaagt wat ge loste. Kratten. Geen containers, zoals nu. (*Jules op, houdt zich afzijdig*) En er viel al eens een krat naar beneden. Stukken vaneen. Bananen, dan kropen de spinnen naar alle kanten. Hij heeft eens een vogelspin dood moeten slaan. Het lijf zo dik als een vuist, poten met haar op. Of koffiebonen. Er viel een krat open en dat begon daar te stinken. Zat een halfvergaan lijk in. Afrekening onder gangsters, aan de andere kant van de wereld. Had de oceaan overgestoken tussen de koffiebonen. Zag er niet uit, zegt hij. Dat soort dingen. Dat mist hij nu. Als we iets bijzonders hebben, mogen we hem nog roepen. Er zat een kabel geklemd, in de arm van een kraan. En het was aan het stormen. Goed, we bellen hem. Hij komt en hij kruipt op die kraan. En daarboven stapte hij, liep hij over de arm van de kraan. Er zijn er op tv soms die zo dansen. Schuin tegen de wind in. En lachen dat hij deed.
- JULES DESMET Oscar?
- OSCAR VAN LANDEGHEM Jules.
- ALICE PAUWELS Waar hebt ge gezeten? En waar is het wrak, ik heb u niet horen binnenrijden.
- JULES DESMET Ik heb het niet meegebracht. Het stond mij niet aan.
- ALICE PAUWELS Het stond hem niet aan. Een wrak is een wrak, ge rijdt toch geen twintig kilometer heen en terug zonder het mee te brengen.
- JULES DESMET Het trok nergens op.
- OSCAR VAN LANDEGHEM Misschien dat ik beter op een andere keer terugkom.
- JULES DESMET Maar nee, jongen, blijft.
- ALICE PAUWELS Ge hebt gelijk, Oscar, gaat, alstublieft.
- JULES DESMET Oscar, ge blijft hier.

OSCAR VAN LANDEGHEM Beter niet, Jules.

JULES DESMET Oscar, gij gaat toch ook niet beginnen...

OSCAR VAN LANDEGHEM Een andere keer, Jules.

JULES DESMET Allez dan.

ALICE PAUWELS Sorry, Oscar.

OSCAR VAN LANDEGHEM Is niets, Alice. Niets. *(af)*

JULES DESMET Is dat de manier waarop dat gij ons cliënteel ontvangt? Door ze aan de deur te zetten?

ALICE PAUWELS Laat mij aan uw adem ruiken, Jules. Laat mij aan uw adem ruiken.

JULES DESMET Oké, ik weet wat ge denkt. In uw plaats zou ik juist hetzelfde denken. Ik kan daar in komen. Maar het is verkeerd wat ge denkt. Dat ongeluk was gebeurd vlak voor een café. Ik ben daar één pint gaan drinken, één. Ik kon niet anders. De chauffeur van het wrak zat daar. Die andere chauffeur ook. De rijkswacht ook. Iedereen zat daar. Dan kan ik toch moeilijk buiten blijven zitten? Ge moet mij niet geloven, als ge niet wilt. Belt ernaar. Belt naar dat café. De Drie Linden. De baan naar Willebroek. Vraagt het hun. Ik heb daar gezeten en nergens anders. En als ge mij niet gelooft, ga dan de kilometerteller van de takelwagen maar controleren, zoals ge dat altijd doet, of denkt ge dat ik dat niet weet soms, denkt ge dat ik achterlijk ben? Gij zijt hier de achterlijke. Alsof ik niet, als ik dat zou willen, die kilometerteller terug kan draaien, stom wijf. *(Alice af)*  
 Als ge mij nodig hebt, moet ge mij maar roepen. Want dat kan ze wel, roepen. *(gooit gesorteerde onderdelen door elkaar)* Als er godverdomme één ding is dat ze kan, dan is het wel: roepen. Juleke hier, Juleke daar. Ze kan mijn kloten kussen. *(haalt antieke telescoop te voorschijn)* Ik ga nog wat sleutelen aan de wrakken! Een beetje werken! *(kruipt in een total loss met twee voorkanten)*  
 Voor als er ooit nog eens klanten komen! Dan kunnen we ineens heel de boel naar hun kop gooien voordat we ze de straat opzetten! Alice van Pauwels... Dat ze doodvalt. *(zet de telescoop aan zijn oog)* Van hieruit ziet ge nu eens echt alles wat beweegt. En zijt maar zeker dat er wat beweegt. Ge staat te kijken van uw eigen geburen. Ge gelooft uw ogen niet. En dan heb ik het niet eens over de school. De Lagere Meisjesschool van Sint-Lutgardis. Die moet ge zien... De speelplaats. De fietsenrekken. Het gymnastieklokaal, het kleedlokaal... Het kleedlokaal... De meisjes van Lutgardis dragen allemaal een kleedje. En dat trekken ze traag over hun kop. Zo. Heel traag. Ze doen het erom. Alsof ze weten dat er iemand kijkt. Dat is ook zo. Ze kijken naar mekaar. Daarom doen ze er zo lang over om zich om te kleden. *(Alice op, sorteert opnieuw onderdelen)*  
 Onder dat kleedje dragen ze ondergoed, zo fijn als de webben van een spin. En ze lachen. Hoe meer er hun kleedje uittrekken, hoe meer er zijn die lachen. Van hier uit zijn dat... Zijn dat precies vissemonden die bewegen achter glas. Met jonge, sterke, witte tandjes erin. En met daarrond rode, gespannen lipkes. In elke klas zijn er wel een paar die een beugel dragen. Dat doet pijn, zo'n beugelke. Want op ieder tandje zit een klein plaatje en die worden allemaal samen aangespannen met een staaldraad. Die wordt soms zo hard aangespannen, dat hij springt. Zoals de snaar van een gitaar. Ik zie zo een kind al zitten bij de tandist. Helemaal achteroverliggend, een klein lijf zo strak als een drijfriem. Dat kleedje is omhooggeschoven, tot halverwege de dijen, of hoger nog. Haar ogen kijken naar alle kanten. Ze klemt zich vast aan de armleuningen, tot haar handjes pijn doen. Ze heeft haar vissemond wijd opengesperd. Haar keel is gespannen. Haar borst gaat op en neer. En heel vaag, bijna niet te merken, ziet ge toch, nu ze zo achteroverligt, nu ze snel en diep ademhaalt, dat ze al bijna geen kind niet meer is.

Haar jurk schuift nog hoger. Ge kunt haar ondergoed zien.  
En dan smeekt ze u om haar een beugelke te geven. Ze kreunt dat het pijn doet,  
maar dat ze daar niet om geeft. Dat anders haar tanden in de binnenkant van haar  
vles zullen snijden. En dat ze bang is. Bang is om te bloeden.  
Bang voor bloed in haar mond. (*naar beneden*) Alice. Alice!

ALICE PAUWELS Mm?

JULES DESMET Alice, dat van daarnet. Het spijt me. Ik meen het. Het was verkeerd van mij.

ALICE PAUWELS Dat wil ik geloven.

JULES DESMET Ge had gelijk. Echt waar.

ALICE PAUWELS Niet doen, Jules.

JULES DESMET Nee, echt waar. We moeten dat goedmaken.

ALICE PAUWELS Stopt daarmee.

JULES DESMET Waarom? Niemand kan ons hier zien.

ALICE PAUWELS Als er een klant komt?

JULES DESMET Die zullen zoiets toch nog wel al gezien hebben?

ALICE PAUWELS Jules!

JULES DESMET We kunnen ook naar binnen gaan als ge dat liever hebt.

ALICE PAUWELS Nee, die vlieger gaat niet op! Mij eerst laten wachten en mij voor schut zetten waar Oscar  
bij is en nu zou ik moeten klaarstaan van bij de eerste vingerknip?  
Vergeet het. Wat denkt ge dat ik ben? (*af*)

JULES DESMET Dat ze doodvalt. (*kijkt door telescoop, rukt zich af*)

# Dertiende toneel

*Alice / Jules / madame Verstraeten*

- ALICE PAUWELS *(een register van de boekhouding invullend)* Jules is niet meer dezelfde. En het gaat van kwaad tot erger. Alsof het hier een kooi is en hij zelf een beest dat zot wordt achter tralies. Hij kan van die blikken werpen. Hij is helemaal veranderd sinds dat hij thuisblijft.
- MADAME VERSTRAETEN Ge hebt veel te lang toegelaten dat hij de baan deed. Wat komt ge daar niet allemaal tegen? Truckers, marktkramers, Bohemers, messentrekkers... Soort zoekt soort. *(stilte)* En dan nog al de rest, waar een mens niet goed aan mag denken.
- ALICE PAUWELS Wat?
- MADAME VERSTRAETEN Wel ja. Alles wat erbij komt. Neemt nu, die cafés langs de hoofdwegen, juist buiten de stad. Waar vrouwen zitten die gemakkelijk en veel geld verdienen. Ik weet niet of ge dat nog vrouwen kunt noemen. Het zijn ouwe teven, die stijf staan van de ziektes. Er zijn er bij met een houten been en een glazen oog. Of het zijn vrouwen met een afgezette borst, die daar zitten te drinken en te slempen om te vergeten dat ze op een andere manier geen vent meer kunnen krijgen. Zelig. Of het zijn verklede mannen, dat gebeurt ook. Maar wat kan dat hun klanten schelen? Die zijn maar geïnteresseerd in één ding.
- ALICE PAUWELS Zo ver zal Jules zich niet hebben laten meeslepen.
- MADAME VERSTRAETEN Neenee, natuurlijk niet. Dat zeg ik niet, Alice. Dat zeg ik niet.
- ALICE PAUWELS Dat zou Jules toch niet doen? Terwijl ik hier zat te werken.
- MADAME VERSTRAETEN Natuurlijk niet, Alice, dat niet. Dat niet.
- ALICE PAUWELS Wat wel een feit is... In vergelijking met vroeger... Jules is veeleisender.
- MADAME VERSTRAETEN Veeleisender?
- ALICE PAUWELS Wel ja. Voor mij. Als vrouw, bedoel ik.
- MADAME VERSTRAETEN Bij mij zou dat niet pakken.
- ALICE PAUWELS Ik zeg het zoals het is. *(stilte)* Hij probeert het 's morgens, 's middags en 's avonds.
- MADAME VERSTRAETEN Als Albert dat bij mij zou riskeren!
- JULES DESMET Ah? Madame Verstraeten?
- MADAME VERSTRAETEN Ik was juist aan het zeggen dat ik weg moet. Ik bel nog wel, Alice. Da-ag.
- ALICE PAUWELS Dag, madame Verstraeten.
- JULES DESMET Dag, madame Verstraeten. *(stilte)*
- ALICE PAUWELS Jules. Stopt daarmee. Stopt, zeg ik! We zijn precies twee honden.
- JULES DESMET Als dat is wat twee honden graag doen, dan is dat zo slecht nog niet bekeken van die beesten.

ALICE PAUWELS Nu gaat ge ermee stoppen! Denkt ge dat ik u niet doorheb?  
Dat ik niet weet welk soort spel dat gij aan het spelen zijt met mij?  
Al dat geflikflooi, al die zever.  
Ge overdrijft, in de hoop dat ik uw vetzakkerij beu zou worden.  
Dat ik er vanaf zou willen, dat ik u opnieuw de baan op laat gaan,  
zodat ge daar nog meer vunzigheid zoudt kunnen uithalen,  
of denkt ge dat ik dat niet weet, soms?

JULES DESMET Waar hebt ge het over?

ALICE PAUWELS Ik trap er niet meer in, Jules. Wat ge nu aan het doen zijt? Het is walgelijk.

JULES DESMET Bon. Ik weet niet van wat ik hier beschuldigd word, maar wat het ook is, ge hebt gelijk.  
En als ge het mij vraagt, er is maar één manier om het weer goed te maken.

ALICE PAUWELS Stopt ermee, Jules! Het is een gevaarlijk spel dat ge speelt.  
Eén van deze dagen gaat gij raar staan kijken, ge gaat verschieten,  
ik laat mij niet dwingen, kent ge mij nu nog niet? Kijkt maar goed uit,  
of ge krijgt nog eens van hetzelfde laken een broek.

JULES DESMET En van wie zou ik die broek moeten krijgen? Van u? Alice van Pauwels? Van u? *(af)*

ALICE PAUWELS En waarom niet? En waarom niet! Ik ben een braaf mens. Veel te braaf.  
Maar niemand moet proberen mij uit te dagen. Zeker hij niet.  
*(stilte)* Zeker hij niet.

## Veertiende toneel

*Alice / Jules*

ALICE PAUWELS *(in slecht passende lingerie, besprenkeld met goedkoop parfum)*  
Ahum. *(stilte)* Jules? *(stilte)* Ju-ules?

JULES DESMET *(leest krant)* Mm?

ALICE PAUWELS Komt eens hier.

JULES DESMET Wat nu weer? *(gelooft niet wat hij ziet)*

ALICE PAUWELS Ju-ules...

JULES DESMET *(bewegingloos)* Alice toch...

ALICE PAUWELS Jules toch. *(komt op hem af, kleedt hem uit, hete kussen.*  
*Jules neukt haar, komt klaar, valt in slaap. Alice blijft wakker.)*

# Vijftiende toneel

*Alice / Jules*

ALICE PAUWELS            *(opnieuw in lingerie)* Ju-ules? Komt eens hier?

JULES DESMET            *(kleedt zich uit, kust haar, neukt haar)* Oh, Alice, Alice! *(ogen dicht)*

ALICE PAUWELS            *(ogen open)* Oh, Jules, Jules.

JULES DESMET            Pakt mij hier, hier... Ja, daar... Oh... Oh, Alice, ja, jà.

ALICE PAUWELS            Ja, ja.

JULES DESMET            Alice! Mijn Alice... *(hij komt klaar)*

ALICE PAUWELS            Jules. Mijne Jules.

JULES DESMET            *(lange stilte)* Van alle dingen die er zijn... *(stilte)* Tussen man en vrouw.  
Van alle dingen die er zijn, is er maar één, Alice. Eén waar al het andere in ligt.  
*(vingert haar)* Maar al dat andere is zoveel, verstaat ge, dat als het eindelijk gebeurt,  
in dat éne, petieterig moment, dat een simpel menselijk het niet de baas kan.  
Dat het geluk te groot wordt om in ons lijf te passen.  
Zoals een klompvoet te groot is voor een normale schoen.  
Daarom dat wij wel moeten wringen, kronkelen en schokken.  
Bij dat ene. Snapt ge? Verstaat ge dat, Alice?

ALICE PAUWELS            *(wringt, kronkelt en schokt)* Ja. Jaaa...

# Zestiende toneel

*Alice / Jules*

JULES DESMET *(neemt Alice langs achter)* Weet ge wat ik spijtig vind, Alice...  
Dat ze in die veilingzalen geen beesten verkopen... Ik bedoel niet: opgezette beesten...  
Ik bedoel: echte... En oude... Afgeleefde... Ik zou er direct een kopen... Een geit die stinkt...  
Of een apin met gaten in haar vacht... En als gij het zoudt vragen...  
Als gij het zoudt willen... Zou ik het daarmee doen... Ik zou drinken van hun melk...  
Als ze die nog hebben, natuurlijk... Als die al niet verzuurd is...  
Of nee, ik zou het alleen maar doen als ze verzuurd is...  
Als gij het zoudt vragen tenminste, dat ik dat doe...  
Verstaat ge wat ik bedoel, Alice?...

ALICE PAUWELS *(stilte)* Jaja.

JULES DESMET Misschien kon ik ook voor u een bok op de kop tikken... Een blinde...  
Een bok met een gezwel aan zijn oog... Of een hond met knobbels op zijn buik...  
En als ik u dan zou vragen...

ALICE PAUWELS Jules, zouden we niet beter...

JULES DESMET Pas op, ik zou erbij blijven staan, Alice. Ik zou... Ik zou u strelen,  
terwijl dat het bezig is. Ik zou zorgen dat hij u geen pijn doet...

ALICE PAUWELS Jules, gemoogt dat niet vragen...

JULES DESMET Ik zou natte handdoeken rond zijn klauwen binden, dat hij u niet kan kwetsen.  
Ik zou een muilkorfke kopen, dat hij u niet kan bijten...  
Dat ge alleen maar zijn gehijg kunt horen...  
Zoudt ge het dan doen, Alice? Als...

ALICE PAUWELS Toe, Jules, nee, niet vragen...

JULES DESMET Maar als ik het u nu wel zou vragen...

ALICE PAUWELS Toe, zwijgt. En pakt mij, pakt mij hier, kom...

JULES DESMET Zoudt ge het doen, Alice? Voor mij?

ALICE PAUWELS Ja! Ja! En niets meer zeggen nu, niets meer zeggen, toe!

JULES DESMET Wacht, wacht... *(spuwt)* Mijn Alice! Als ik u niet had...

ALICE PAUWELS *(in pijn)* Jules! Nee! Stopt ermee! Jules! Nee!

JULES DESMET Alice!... Mijn Alice!...



# Zeventiende toneel

*Alice / Jules*

ALICE PAUWELS De smeerlap. (*gaat voorzichtig zitten, grimas*) Ik wist dat hij een varken was, maar zo een zwijn? Zelfs de beesten doen niet wat hij heeft uitgehaald. Hij is niet meer normaal... Wat denkt hij dat ik ben? Ik kan het spel ook anders spelen. Helemaal anders. Hij zal raar staan kijken.

JULES DESMET (*welgemutst*) Wat scheelt er, Alice?

ALICE PAUWELS Niets.

JULES DESMET Toch wel, ik zie het.

ALICE PAUWELS Neenee.

JULES DESMET Vreemd. Ik zou zweren dat er iets scheelt.

ALICE PAUWELS Zweren, zweren... Ge loopt in de weg, ik moet schrobben.

JULES DESMET Ge doet anders dan anders... Scheelt er iets misschien?

ALICE PAUWELS Ge staat op mijn dweil.

JULES DESMET Is het het weer? Gaan de zaken slecht? Ligt het aan mij?

ALICE PAUWELS Neenee.

JULES DESMET (*lange stilte*) Alice?

ALICE PAUWELS Mm?

JULES DESMET Het is toch niet iets met uw gezondheid of zo?

ALICE PAUWELS Wat denkt ge?

JULES DESMET Ik weet niet.

ALICE PAUWELS Ik ook niet. (*af*)

# Achttiende toneel

*Alice / Jules*

- ALICE PAUWELS *(snijd plakken spek)* Hallo? Met Desmet-Pauwels, ja... Volledig in de prak? Jaja... Ik zal mijn echtgenoot sturen, mijnheer... Dat weet ik niet, er hangt voor hem evenveel mist als voor iedereen, maar ik zal het hem zeggen, mijnheer. *(legt autosleutels op tafel)* Ju-ules!
- JULES DESMET Ja, Alice, zeker, Alice. Zegthet eens. Wat kan ik doen voor u?
- ALICE PAUWELS Vauxhall Viva, Waasmunster, de E-17 naar Gent.
- JULES DESMET *(stilte)* Roept ge mij daarvoor? *(stilte)* Vauxhall Viva. Dat is alles?
- ALICE PAUWELS Als ge lang genoeg wacht, wordt het wel een kettingbotsing.
- JULES DESMET Dat bedoel ik niet, Alice. *(stilte)* Ik...
- ALICE PAUWELS De rijkswacht wil dat ge direct komt, dat wrak is een gevaar en het is al erg genoeg met die mist.
- JULES DESMET Oké. Bon. Goed. *(af)*
- ALICE PAUWELS *(lange stilte)* Jules? Komt ge nu al van Waasmunster?
- JULES DESMET Daar ben ik niet geraakt. Ik heb iets anders meegebracht. Hier. Voor u. *(bloemen)* Niet kwaad zijn, Alice. Ik ga straks wel om dat wrak, of morgen, volgende week, het kan mij niet schelen. Ik hou het niet meer uit. Ik word nog onnozel. Elke dag zo dicht bij u en gij doet alsof ik er niet ben. Laat het opnieuw zijn als vroeger. Als ik denk aan wat ik verloren heb, ik zou ongelukken doen. Ik voel mij moederziel alleen de laatste dagen, ik sta te beven van de zenuwen, ik twijfel aan heel de wereld. Mijn eetlust lijdt eronder. Ik weet dat mijn karakter niet perfect is, nee onderbreekt mij niet, ik ben een vod! Dat ben ik. Een mislukkeling! En ik heb een zware fout gemaakt, zegt niet dat het niet waar is, ge zijt kwaad op mij. Maar zegt mij toch wat er scheelt. Geeft mij tenminste de kans om het goed te maken. Zegt het mij, Alice. *(stilte)* Hoe kan ik het nu goedmaken als ik niet weet wat ik goed moet maken? *(stilte)* Wat heb ik fout gedaan? Zegt het, Alice. Zegt het mij!
- ALICE PAUWELS Het is niet echt een fout, het is...
- JULES DESMET Dus ik heb iets verkeerd gedaan, het is mijn schuld, ik wist het.
- ALICE PAUWELS Schuld, schuld, dat is geen kwestie van schuld...
- JULES DESMET Wat is het dan wel? Als ik iets verkeerd doe, is het toch mijn schuld?
- ALICE PAUWELS Het is mijn schuld.
- JULES DESMET Uw schuld? En daarjuist zegt ge dat het geen kwestie is van schuld.
- ALICE PAUWELS Ik had er niet aan mogen beginnen.
- JULES DESMET Aan wat?
- ALICE PAUWELS Ik had dat niet mogen doen.

JULES DESMET                   Wat?

ALICE PAUWELS                Wel, toen het begonnen is... *(stilte)* Gij bleeft thuis, en... *(stilte)* Ge deedt zo raar. De godganse dag achter mij aan. Ge probeerde heel de tijd... *(stilte)* En ik dacht... *(stilte)* Ik dacht dat ge er niets van meende. Dat ge mij wilde pesten. Dat ge met mijn voeten speelde. Dat ge mij alleen maar wilde dwingen om u opnieuw de baan op te laten gaan... *(stilte)* En?...

JULES DESMET

ALICE PAUWELS                *(stilte)* En ik dacht... Ik laat mij niet chanteren. Ik moet hem overtroeven... Hij wil de hele dag, om mij te dwingen? Wel, dacht ik, dan moet ik nog meer willen dan hij. Tonen dat het mij niets doet. Dat ik erboven sta. *(stilte)* Toen ben ik dat ondergoed gaan kopen. Het parfum heb ik voor niets gekregen, een paar staaltjes, hier, Negritta Mon Amour, Printemps Sauvage, Davina Rocca. Omdat ik dacht... *(stilte)* Ik dacht, als Jules dat doet, dan doe ik dat ook. Hij moet niet denken dat hij de enige is die dat kan. *(stilte)* De zot met iemand houden.

JULES DESMET                *(lange stilte)* Ziet mij hier staan met die strontbloemen in mijn handen. *(stilte)* Zijt ge nu content? Is het dat wat ge wilt? *(stilte)* Dat is mij twee keer bedriegen, Alice, mij eerst zot maken terwijl ge mij in feite zit uit te lachen, en ik laat mij vangen natuurlijk, had ge mij gevraagd: Jules, legt uw kop op lijn vier en wacht op de tram, ik had het gedaan, stomme kemel, en dan daarna, ineens, is het bam! Afgelopen, tekst noch uitleg, vuile teef, ik heb nog overgegeven van te denken dat ik tekortschoot, ik zou godverdomme alles gegeven hebben, snapt ge dat dan niet? En waar staat ge nu, Alice, zegt mij dat eens? En waar sta ik? Ik had het kunnen weten, de schellen hadden van mijn ogen moeten vallen, Alice van Pauwels in een kanten onderbroek? Waar gaan we dat schrijven? Maar zo niet, Alice, want als ge denkt dat ik een hond ben, dat ge mij kunt stampen naar waar dat ge wilt, als ge dat denkt, denkt dan maar rap wat anders, want dan zeg ik: Ah, dat gaat hier zo? Wel, als dat hier zo gaat, hier zie, voilà zie. Kust mijn kloten. *(snijdt testikels af met keukenmes)* Aaaaaaaaaaaaaah!

# *Tweede bedrijf*

## **Negentiende toneel**

*Alice / Jules / Oscar / mijnheer en madame Verstraeten*

JULES DESMET Aaaaaaaaaaaaaah!

MADAME VERSTRAETEN Wat is me dat?

MIJNHEER VERSTRAETEN Iets op de tv, zeker?

OSCAR VAN LANDEGHEM *(bij de onderdelen)* Jules?...

JULES DESMET Aaaaaaaaaaaaaah!

MADAME VERSTRAETEN Neenee, het komt precies van buiten.

MIJNHEER VERSTRAETEN Zet de tv dan wat luider, dan hoort ge het niet meer.

JULES DESMET Aaaaaaaaaaaaaah!

OSCAR VAN LANDEGHEM Jules! *(springt op, een wioldop in de hand)*

JULES DESMET Aaaaaaaaaaaaaah!

OSCAR VAN LANDEGHEM *(stormt binnen, duwt Alice opzij, geeft Jules een klap in het gezicht)* Vecht ertegen!  
*(geen spoor van stotter)* Vechten tegen de pijn, zeg ik! *(tot Alice)* Een propere handdoek.  
Een propere handdoek! Rap! *(geeft haar de wioldop, duwt de handdoek op Jules' wond)*  
Goed duwen! Begrepen? Niet lossen! Niet lossen! *(neemt Jules in zijn armen als een kind)*  
Gaat terug naar binnen, Alice, ik rij wel alleen. Drinkt een glas water.  
Als ge moet overgeven, geeft dan over. Probeert het niet tegen te houden.  
Ik kom u straks halen. Blijft rustig. Alles komt in orde! *(af, stilte)*

ALICE PAUWELS *(ziet de testikels van Jules op de vloer liggen)* Wacht! Jules... Oscar!  
*(legt testikels op de wioldop)*  
Oscar! Ik... Jules. *(telefoon)* Hallo, met Desmet-Pauwels? Oh nee. Oh nee!  
*(zet de wioldop met testikels in de koelkast, jas aan, af)*

# Twintigste toneel

*Alice / Jules*

ALICE PAUWELS

*(tegen Jules die op zijn sofa ligt)* We mogen niets forceren, Jules.  
De dokters hebben gezegd dat uw geheugen vanzelf terug moet komen.  
Als het al terugkomt. *(stilte)* Ik kan het niet meer aan.  
Gij denkt dat ge een accident hebt gehad met de takelwagen.  
Dat is maar half de waarheid. Ge zat in de Peugeot bij Oscar van Landeghem,  
toen die met u op een stilstaande vrachtwagen is gereden.  
Oscar, die jongen. Altijd bereid om iemand te helpen. Hij was op slag dood. *(stilte)*  
Jules zat godzijdank op de achterbank, zei de dokter,  
hij is in een reflex opzijgedoken maar de onderkant van zijn lichaam is verbrijzeld,  
hij zal nooit meer lopen. *(stilte)* Ze hebben u met snijbranders moeten bevrijden,  
ge kreeg al bloed toen ge nog in het wrak zat, anders waart ge doodgebloed.  
Ge waart vreselijk gewond. Maar, en dat weten ook de dokters niet, niemand weet het...  
Ge waart al gewond voor het accident. Daarom laagt ge op de achterbank.  
Oscar bracht u naar het hospitaal. Want gij had... *(af)*

# Eenentwintigste toneel

*Alice / Jules*

ALICE PAUWELS

*(op met dienblad)* Gerookte zalm. 95 frank voor honderd gram. En kikkerbillen. 85 frank voor honderd gram. Sint-Jacobsschelpen. 122 frank voor honderd gram.  
Ik weet niet goed hoe ik het moet zeggen, Jules, maar de beroerte die uw moeder kreeg toen ze van het accident hoorde, is ernstiger dan ik heb doen uitschijnen.  
Ze ligt in coma. *(stilte)* En ze is helemaal niet aan de beterhand. Ik bezoek haar veel. *(stilte)*  
De briefkes die ze voor u meegeeft, schrijf ik zelf. En ook het fruit en het vlees of de snoep die ze meegeeft, die koop ik zelf, onderweg... *(stilte)*  
Soms ben ik bang dat ge de waarheid al lang weet, Jules, maar dat ge u van de domme houdt. Om mij te straffen.  
Waarom schrijft ge uw moeder nooit terug? *(stilte)* Ik weet niet wat ik het meeste vrees, als uw geheugen terug mocht komen. Dat ge blijft doen alsof ge u niets herinnert en mij in stilte verwijt. Of dat ge opnieuw kwaad op mij wordt.  
We hadden die dag vreselijke ruzie, Jules. Gij hebt... *(af, met onaangeroerd dienblad)*

# Tweëntwintigste toneel

*Alice / Jules / madame Desmet / mijnheer en madame Verstraeten / een buurvrouw*

- MADAME VERSTRAETEN In jaren niet tegen uw schoonmoeder spreken?  
Maar als ze in coma ligt, haar gaan bezoeken?
- MIJNHEER VERSTRAETEN Als dat niet om te lachen is.
- MADAME VERSTRAETEN Daar zit een erfenis achter.
- BUURVROUW Alice is niet op haar kop gevallen.
- MIJNHEER VERSTRAETEN Haar op haar ballen.
- MADAME VERSTRAETEN Albert, stopt met die flauwekul, ik kan daar niet mee lachen.
- MIJNHEER VERSTRAETEN Oeioei.
- MADAME VERSTRAETEN Een paar maand voor Jules zijn accident hebben we de moeder nog zien aanbellen bij Alice.
- BUURVROUW Nee. Echt?
- MADAME VERSTRAETEN Tochtoch. Ze heeft het zich mogen beklagen.  
Alice maakte haar uit voor het vuil van de straat. Ze sloeg de deur voor haar neus dicht.
- BUURVROUW Alice van Pauwels?
- MADAME VERSTRAETEN Moeilijk mens.
- MIJNHEER VERSTRAETEN Lastige teef. Haar op haar dreef.
- MADAME VERSTRAETEN Albert!
- ALICE PAUWELS *(bij haar comateuze schoonmoeder)* Madame Desmet? Jules kon niet meekomen.  
Hij voelt zich nog niet al te best. Hij is aan de beterhand, maar de dokters hebben liever dat hij zich niet te veel vermoeit. Niets ergs, hoor. Gewoon, het is beter dat hij nog wat neer blijft liggen. *(stilte)*  
Deze bloemen zijn van hem. Ik zal ze in een vaas zetten.  
En ge moet veel groeten hebben. Van ons alle twee. *(stilte)*  
Dag madame Desmet.
- MADAME VERSTRAETEN Nog een geluk dat ze in coma ligt.  
Dat ze niet moet zien hoe het gesteld is met haar enig kind.
- MIJNHEER VERSTRAETEN Niemand krijgt hem te spreken. Alice schermt hem af als een prins.
- BUURVOUW Naar het schijnt is hij verdikt.
- MADAME VERSTRAETEN Ze zeggen dat hij ligt te stinken tussen zijn ouwe rommel.  
Dat hij hele dagen ligt te luisteren naar altijd dezelfde muziek.
- BUURVROUW Ik heb horen zeggen dat zijn onderlijf geplet is.
- MIJNHEER VERSTRAETEN En het zou mij niet verwonderen...

BUURVOUW                    Wat?

MIJNHEER VERSTRAETEN    Dat zijn kop ook ergens tussen heeft gezeten.

JULES DESMET                *(luistert aan een ebonieten plaat als aan een schelp)* Pom pom pom pom pom pom pom pom. Pom pom pom. Pom pom pom pom pom pom, pom pom pom pom pom. Pom. Pom pom pom pám pom, pom pom pom, pom pom pom pom pom pom pom pom. *(jankt)* Pom pom. *(jankt)* Pom pom pom pom pom pom. Alice? Alice! *(jankt)* Alice!

ALICE PAUWELS              *(op)* Jules?...

JULES DESMET                Ik heb honger!

## Drieëntwintigste toneel

*Alice / Jules / Oscar / madame Desmet / Alices broer*

MADAME DESMET            *(stapt uit de coma)* Het is hier de plaats noch het moment om over dat soort zaken te beginnen, mijnheer Pauwels.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Vind ik ook, vind ik ook.

ALICES BROER                Als het aan de familie Desmet lag, wordt er nooit over geklapt natuurlijk.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Kom, kom, kom, kom...

MADAME DESMET            Wat mij van uw slag volk verbaast, is dat jullie überhaupt kunnen praten over iets anders dan voetbal en frietkramen.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Madame Desmet, zouden we niet beter zwijgen en feestvieren?

ALICES BROER                Daar hebt ge groot gelijk in, madame Desmet. Maar er is één ding waarover mijn slag volk nog liever praat dan over voetbal en frietkramen. En dat is: auto's. Auto's, auto's en nog eens auto's.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Auto's, ja, dat is waar, auto's.

ALICES BROER                En garages natuurlijk.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Garages ook, ja, garages.

ALICES BROER                Wat dat betreft zijn we met uw zoon met ons gat in de boter gevallen. Een garagist hadden we nog niet in de familie. En een snob ook niet. Dat zijn twee vliegen in één slag.

OSCAR VAN LANDEGHEM    Ach, kom, kom, kom, kom...

MADAME DESMET            Hij is maar over die garage begonnen, mijnheer Pauwels, nadat hij uw zuster heeft leren kennen. Wat ons al een vaag idee mag geven van de mensverheffende vlucht van de liefdesgesprekken tussen die twee.

ALICES BROER                Wie bij de hond slaapt, krijgt zijn vlooiën.

MADAME DESMET            Zo? En welke vlooiën hoopt Alice te krijgen door bij Jules te slapen? De erfenis van zijn moeder?

OSCAR VAN LANDEGHEM Kom, kom, stopt nu al eens, alle twee...

ALICES BROER Dat hebben wij ons ook afgevraagd, ja. Wat hoopt ons Alice dat ze zal krijgen? Maar ja, wat kan ze krijgen? Van een lul als Jules Desmet? Behalve een goed pak slaag af en toe. Ruig volk, garagisten. En ons Alice is ook geen gemakkelijke.

OSCAR VAN LANDEGHEM Hier is ons vers koppel, zie. Gaat zitten, en drinkt iets voor mij. Jules, een pintje, een trappist?

ALICE PAUWELS We mogen niet gaan zitten, het is de vermenigvuldigingsdans, Jules vraagt gij uw moeder, ik dans wel met Oscar...

MADAME DESMET Nee, ik dans niet. Ik zie geen reden.

JULES DESMET Ah! Taart! (*begint te schrokken*)

OSCAR VAN LANDEGHEM Taart, ja. Een trappistje, Jules?

ALICE PAUWELS Wilt gij niet met mij dansen?

ALICES BROER Pijn aan mijn voeten, maagzuur, draaiingen, het is beter dat ik blijf zitten.

MADAME DESMET We zijn hier bijeengekomen om te feesten, wel, laten we feesten. (*men eet taart*)

ALICES BROER Zeg, Jules, wat we ons hier daarnet afvroegen, voor dat gij en Alice terugkwamen...

JULES DESMET Mm?

ALICES BROER Vroeger, voordat gij met die garage begon...

JULES DESMET Mm?

ALICES BROER Wat deedt gij toen? Voor de kost?

JULES DESMET Ik? Niets natuurlijk. Een paar jaar gelanterfant aan de universiteit, veearts. Een blauwe maandag in de leer geweest bij een landmeter. Een tijdje met de rugzak naar...

MADAME DESMET Zo is het genoeg geweest, wij zijn niet hiernaar toe gekomen om ons door het slijk te laten halen, belediging na belediging te slikken van een bende nietsnutten en krapuul van de bovenste plank...

OSCAR VAN LANDEGHEM Blijft kalm, madame Desmet, blijft kalm...

JULES DESMET Laat ze doen, Oscar.

ALICES BROER Madame hij zegt het zelf, dat hij van geen hout pijlen wist te maken, hij is er nog fier op ook, er zit bij hem een vijs los zeg ik...

OSCAR VAN LANDEGHEM Gij ook, kom zeg, enfin...

ALICE PAUWELS Wat zegt gij allemaal, wilt gij wel eens ophouden...

OSCAR VAN LANDEGHEM Kom, kom, gij ook Alice, kom...

MADAME DESMET van Ik wou dat ik kon zeggen dat het niet waar was, maar iemand die wil trouwen met een de bende van Pauwels, daar zit inderdaad een serieuze steek aan los...

OSCAR VAN LANDEGHEM (*steeds meer stotterend*) Enfin, kom zeg...



JULES DESMET *(steeds meer lachend)* Maar laat ze toch doen, Oscar...

MADAME DESMET God weet, als ik het kon verhinderen, ik zou het doen, van ganser harte, maar er valt nu eenmaal niets aan te veranderen, ik zal ermee moeten leren leven, het is een kruis dat ik moet dragen tot het einde van mijn dagen...

OSCAR VAN LANDEGHEM Houdt nu toch eens op, allemaal, wat winnen we daarmee, alstublieft zeg...

JULES DESMET Maar nee, Oscar, laat ze toch doen, laat ze betijen...

ALICES BROER Er is er maar één waar een steek aan los zit en dat is mijn zuster, dat ze met een zot als uw zoon wil trouwen, ze had geen betere manier kunnen vinden om ons en onze familie in het belachelijke te trekken, iedereen spreekt erover, iedereen heeft compassie met haar, maar ik niet, ik heb het haar op voorhand gezegd. Heb ik het gezegd of heb ik het niet gezegd? Jules Desmet, heb ik gezegd, ge moogt hem hebben, met heel zijn hebben en zijn houden, dat wordt uw kruis, heb ik gezegd, dat gij zult moeten dragen totdat ge erbij neervalt...

ALICE PAUWELS Wat zegt gij nu toch allemaal? Houdt daarmee op, alle twee, denkt eens aan mij, dit is mijn trouwfeest, ge zijt heel mijn trouwdag aan het ruïneren, stopt ermee...

OSCAR VAN LANDEGHEM Ik vind dat zij gelijk heeft, echt, kom zeg, enfin...

JULES DESMET Oscar, laat dat, straks stoppen ze er nog mee! Laat ze betijen!

MADAME DESMET Ik weet maar één ding, mijn vader, god hebbe zijn ziel, zei altijd: Mijdt u voor armoedzaaiers, ze zijn scheefgegroeid van gal en afgunst, u zou uzelf eens moeten bekijken jongeman, u staat te schuimbekken van nijd, het staat op uw gezicht te lezen dat u geen nagel heeft om uw kont te krabben en dat u daar iedereen de schuld van geeft behalve uzelf... *(slaat Alices broer in het gezicht)*

ALICES BROER Maar zo niet, schone madame. Zo niet!

ALICE PAUWELS Nee, nee, dat niet, doet dat niet, zijt ge nu helemaal zot geworden?

OSCAR VAN LANDEGHEM Jongen, dat gaat toch zo niet, kalmeert, denkt eens na, alstublieft!

JULES DESMET Maar laat hem! Laat hem! Hij mag van mij.

ALICES BROER Laat mij los, zeg ik, dat heeft hier lang genoeg geduurd.

MADAME DESMET Raakt mij niet aan, raakt mij niet aan, ziet u nu waar uitschot als u toe in staat is, een vrouw op jaren willen slaan?

ALICE PAUWELS Alstublieft, houdt toch op!

OSCAR VAN LANDEGHEM Een oude zwakke vrouw, dat kunt ge toch niet doen, ge kunt toch geen vrouw slaan?

ALICES BROER Daar hebt ge nu eens groot gelijk in. *(slaat Oscar neer)*

# Vierentwintigste toneel

*Alice / Jules*

- ALICE PAUWELS *(tegen Jules die op zijn sofa ligt)* Werkt eens een beetje mee, Jules. Ja, zo. Voilà. *(gooit luier weg)* Er is krabsalade met oesterbrood. 100 frank voor honderd gram. En bavaroise van passievrucht. 65 frank voor honderd gram. *(Jules schrokt)* Ik heb een hypotheek genomen op de grond van het autokerkhof, Jules. Als ge dat niet erg vindt, tenminste. Kreeft met cocktailsaus. 240 frank voor honderd gram. Maar ik heb een verrassing. *(rolstoel)* Voor als ge eens buiten wilt komen. We kunnen met zijn tweeën gaan. Ik kan u duwen. Wat denkt ge? *(stilte)* Er waren er ook met een moteurke op. Maar ik dacht: Met al dat lawaai. En dan moet Jules er helemaal alleen op uit. En stelt dat het kapot gaat, juist op het moment dat hij een paar kilometer van huis is. Hoe moet ik hem dan terugvinden? *(stilte)* Maar ik heb nog een verrassing. *(tv)* Kleur, vierentwintig kanalen. Met afstandsbediening. *(tv aan, zonder geluid)* Ziet ge? Western. Testbeeld. Ski-accident. Weerbericht. Vliegen op een zwart lijfke. Gebouw ontploft... Probeert ook eens. Ik zal u helpen. Voilà. Reclame, schietpartij, atletiek. Ge kunt het. *(stilte)* Voor vanavond is er jambon de Parme. 95 frank voor honderd gram. En medaillon van reebok. 172 frank voor honderd gram.
- JULES DESMET *(zapt geluid aan)* Alice!
- ALICE PAUWELS Ja, Jules?
- JULES DESMET *(stilte)* Zet dat af. *(legt zijn plaat op, eet, zapt, jankt)*
- ALICE PAUWELS *(schrobt)* Weet ge wat ze op de Sociale Dienst zegden? Dat ze een verpleegster zouden sturen. Om ons te helpen. Ik heb hun direct eens goed de waarheid gezegd. Wij hebben geen verpleegster nodig, zei ik, die maar op ons vingers komt kijken en die maar komt lachen met ons miserie. Verzorg ik u niet goed misschien? Al die vreemde luizen over de vloer... Nee. We moeten stoppen met ons zorgen te maken. We hebben ons lang genoeg laten hangen. Wat gebeurd is, is gebeurd. Het had veel erger kunnen zijn. De invalidenpremie is klein, akkoord. Maar we kunnen nog altijd de takelwagen verkopen. Eén advertentie in de gazet en hij is weg, gegarandeerd. En wat dat andere betreft. Daarvoor is het nu toch te laat. Ik zie mij al staan in het hospitaal, met dat geval in mijn handen. Wat denkt ge dat de dokter zal zeggen? Heel goed, Alice? Prima idee. Op een wioldop in uw diepvriesvak. Dat we daar nooit zelf zijn opgekomen, dank u wel. Ze smijten het weg, zeg ik. Zomaar. De klootzakken. Dan kunnen we het beter zelf bewaren. Wat was dat, Jules? Jules, laat mij dat eens terug zien. Jules? Jules, alstublieft! *(neemt zapper af)*
- JULES DESMET Alice!
- ALICE PAUWELS Oh nee... Het is over New York, Jules!
- JULES DESMET Alice!
- ALICE PAUWELS Over die keer dat de elektriciteit was uitgevallen! Een hele dag!
- JULES DESMET Alice!
- ALICE PAUWELS Geblokkeerde liften, verkrachtingen!

JULES DESMET Alice! Alice!

ALICE PAUWELS Plunderingen! (*zoekt in gele gids*) Al die silo's en koeltanken met rot fruit en zure melk...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Bedorven vis die naar ammoniak begint te stinken...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Restaurants die eten uit blik serveren...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Omdat ze de rest moesten wegsnijten...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Met Desmet-Pauwels, mijnheer...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Ge moet een noodinstallatie komen plaatsen...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Aan mijn frigo, natuurlijk...

JULES DESMET Alice!!

ALICE PAUWELS Hoeveel kost de beste?

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Al kostte ze tweehonderdduizend...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Ge moet onmiddellijk komen...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Maar dat kan toch niet!

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS Ge moet komen, nu direct...

JULES DESMET Alice!

ALICE PAUWELS (*geeft zapper terug*) Ze kunnen maar eerst morgen komen. Morgenvroeg. (*stilte*) Er zal toch niets gebeuren intussen, Jules? Dat zou toch niet mogen?

JULES DESMET Pompompom...

ALICE PAUWELS Dat kan toch niet? Dat zou zo onrechtvaardig zijn. Juist nu alles geregeld was. Nu er ons niets meer kon gebeuren.

JULES DESMET Pomppom...

ALICE PAUWELS Ik heb nog nooit geweten dat hier de elektriciteit uitviel. Het zou al moeten lukken. Uitgerekend nu, deze nacht...

JULES DESMET Alice?

ALICE PAUWELS Ja, Jules?

JULES DESMET Alice. Ik zal het nooit vergeten.

ALICE PAUWELS Oh, Jules! Ik ook niet. Ik ook niet.

JULES DESMET Ik... Ik was twaalf jaar. Dat weet ik nog heel goed. (*stilte*) Het was feest. De familie blies verzamelen bij ons thuis, heel onze living blauw van de rook. Discussies, moppen, vettige praat. In een hoekske zat Peter Fons. Helemaal alleen. Voor 24 uur losgelaten uit zijn bejaardenhome. Hij had twee valiezen bij en één zwart boekentaske. De valiezen stonden in de logeerkamer, niet eens uitgepakt. Maar dat boekentaske stond naast de zetel waar hij in zat, en waar hij alleen maar uit recht kwam om te gaan pissen. Om de tien minuten, dus. Het liep al tegen enen toen hij plechtig opstond, zonder te gaan pissen deze keer. In volle euforie, na een halve fles cognac en door het roezemoezen van al dat volk rond hem. Ik, in korte broek en zo moe als een hond, ik zat naast hem, op het Perzisch tapijt. Ik keek naar hem op. Hij deed zijn boekentaske open en haalde een paar koorden te voorschijn, plus een ouwe revolver. In een wip en een zucht monteerde hij die revolver op de klink van een deur. Zo kon hij voor de loop van die revolver staan en het schot doen afgaan door te trekken aan een koord. Il silenzio, por favor, brulde hij, in de internationale taal die hij had geleerd in de grootste circussen aller tijden. Peter Fons! Hij had heel de wereld afgereisd, alle zeeën gezien, ieder land bezocht. En overal had hij het publiek doen sidderen en beven met zijn act. Het vangen van kogels met zijn tanden. De gesprekken aan de tafel vielen stil, heel de familie keek naar hem. Er werd besmuikt gelachen, gekucht, er viel ergens een glas kapot. Salto mortale pericoloso, zei peter Fons, zijn wijsvinger opstekend, met zijn kin omhoog kijkend naar een ingebeeld publiek links en rechts van hem. Het was alsof hij een trom hoorde roffelen. Una! Duo! Tres! Hij gaf een snok aan dat koord. En op datzelfde moment, dat kon ik lezen in zijn ogen, op datzelfde moment realiseerde hij zich dat hij al vijftien jaar een krakkemikkig vals gebit droeg. Hij probeerde zijn kop nog weg te trekken, maar te laat. (*stilte*) Herinnert gij u dat nog, Alice? Hoe kan dat nu. Ik heb u dat verhaal al zeker honderd keer verteld. Ge moet u dat herinneren. Ge moet! Ik weet misschien niet meer wat er voor het accident gebeurde, Alice. Maar uw geheugen is een nog veel grotere zeef. (*Alice af*)

Gij? Gij herinnert u helemaal niets, als het erop aankomt!

# Vijfentwintigste toneel

*Alice / madame Desmet*

- MADAME DESMET U en ik moeten eens goed met elkaar praten, Alice.  
Wat hier vanavond gebeurd is, is op geen enkele manier te verontschuldigen.  
De schande... Het is onvergeeflijk.
- ALICE PAUWELS Ge spreekt alsof het mijn schuld is.
- MADAME DESMET Zonder jullie huwelijk was dit niet gebeurd.
- ALICE PAUWELS Zonder u was dat van vanavond ook niet gebeurd.
- MADAME DESMET Zonder mij was Jules hier niet geweest.
- ALICE PAUWELS Zonder u zou Jules wat minder problemen hebben.
- MADAME DESMET Het huwelijk is nu een feit. Daar valt niets aan te veranderen.  
Er is nog één zaak die we samen moeten regelen, u en ik.
- ALICE PAUWELS En dat is?
- MADAME DESMET Het gesneuvelde meubilair. De patron van dit krocht heeft het lef gehad mij daarnet al een voorlopige rekening onder de neus te duwen.
- ALICE PAUWELS Geld. Altijd over geld.
- MADAME DESMET Die dingen zijn belangrijk, mijn beste kind. Als u dat nog niet weet, hoop ik maar dat u het snel leert. Het is niet meer dan een schatting, natuurlijk.  
Die afzetter heeft fors doorgerekend, maar ik vrees dat jullie, om de schande niet nog groter te maken, geen andere keuze hebben.
- ALICE PAUWELS Wij?
- MADAME DESMET Mijn lieve kind, als uw broer en u verkiezen zich te gedragen als de bende proleten die jullie zijn, terwijl jullie het nota bene waren die erop aandrongen om hier bijeen te komen, in deze wansmakelijke gelegenheid, dan kunt u toch moeilijk verwachten dat ik die kosten voor mijn rekening neem?
- ALICE PAUWELS Ik heb geen geld. Ik zou niet weten waar ik het vandaan moet halen.
- MADAME DESMET En als ik nu eens weiger om ook maar iets te betalen?  
Hebt u zich al eens rekenschap gegeven van de schade die iedereen zou lijden?  
De roddels, de vernedering, hoe iedereen ons zal bekladden...
- ALICE PAUWELS Kan me niet schelen. Ge zoekt het maar uit.
- MADAME DESMET Dat komt dicht in de buurt van chantage, mijn beste kind.  
Erop speculeren dat een officiersweduwe zich kan veroorloven dit te betalen, en dat haar goede naam haar dat bovendien waard is. Hard. Hard, maar handig.  
Mijn compliment. *(stilte)* Ik heb Jules voor u gewaarschuwd, weet u dat?  
Er is iets bitters aan u, juffrouw. Iets dat kapotgegaan is en verschoven.  
Zoals de trede van een marmeren trap waarop een zware hamer is gevallen.  
Eerst ziet men maar weinig, een haarfijne barst, meer niet.  
Maar in de loop der jaren verzamelt al het vuil en het stof zich precies daarin.

ALICE PAUWELS Dit is het laatste dat ik ooit nog uit uw mond wil horen. Ge kunt Jules bellen, als ge dat wilt, ge kunt hem schrijven, ge kunt hem uitnodigen, n'importe. Maar ge komt niet bij ons over de vloer. En hetzelfde geldt voor alle anderen. Ik heb niemand nodig. Aan Jules heb ik genoeg.

MADAME DESMET Zo? En uw broer dan? *(gaat in coma liggen)*

ALICE PAUWELS Ik heb geen broer meer. *(bij Jules)* Getruffeerde ganzeleverpastei. 680 frank voor honderd gram. Zwezerik in currysaus. 470 frank voor honderd gram. Herterug met kastanjes. 800 frank voor honderd gram. *(bij haar comateuze schoonmoeder)* Madame Desmet? Ik heb pralines meegebracht. Van Jules. *(neemt er zelf een)* Het zijn lekkere. Hij zegt dat ge er gerust ook een paar aan de verpleegsters moogt geven. *(nog een praline)* Hij was heel blij met de taartjes van vorige keer. En met uw briefke, waarin stond dat alles goed gaat met u. Dat deed hem plezier. Hij heeft er ook eentje meegegeven. Het is mijn handschrift, want hij mag niet schrijven van de dokter. Niets ergs hoor. Gewoon. Hij mag niet schrijven. Beste ma. Met mij gaat alles goed. Alice zegt mij, dat met u ook alles goed gaat. Dat doet mij plezier. Ik heb pralines meegegeven. Ge moogt er gerust een paar aan de verpleegsters geven. Bedankt voor alle mooie en lekkere cadeaus die Alice altijd voor mij meebrengt. Wordt snel beter. Uw liefhebbende zoon Jules. *(af)*

## Zesentwintigste toneel

*Alice / mijnheer en madame Verstraeten / een buurvrouw*

ALICE PAUWELS Jules? Ju-ules? Slaapt ge nu nog. Ik ben op bezoek geweest bij uw moeder. Ze zag er goed uit. Weet ge wat ze nu weer heeft gekocht? Peren. Gezonder dan al die dure dingen, zegt ze. Schone peren. Ik heb ze al klaargemaakt. Met dat beetje kalkoen van gisteren zal dat... *(laat dienblad vallen)* Jules? Toe, Jules. Zegt iets, jongen. Zegt dan toch iets tegen mij. Madame Verstraeten! Madame Verstraeten!

BUURVROUW En waaraan is hij gestorven?

MADAME VERSTRAETEN Wie zal het zeggen? Hartinfarct, acute kanker, overeten, suikerziekte.

MIJNHEER VERSTRAETEN Dood is dood.

MADAME VERSTRAETEN Ik weet maar één ding. Toen hij stierf wist Alice ons wonen, maar toen hij begraven was, heeft ze ons laten vallen als een steen. Na alles wat wij voor haar gedaan hadden.

ALICE PAUWELS *(voor geopende koelkast)* Ik kan geen mensen meer zien, Jules.

BUURVROUW Is dat echt?

MADAME VERSTRAETEN De dag zelf van de koffietafel, direct erna. We gingen met haar naar huis en opeens liet ze ons staan waar we stonden. Ze liep weg, zonder een woord.

MIJNHEER VERSTRAETEN Stank voor dank.

ALICE PAUWELS *(bladert in folder)* Parijs. Costa del Sol. Monaco. Jersey? Land van melk en honing. Zonnige stranden, middeleeuwse kastelen.

MADAME VERSTRAETEN Niet dat ze op haar knieën moet vallen of dat ze moet rondvertellen wat wij niet allemaal gedaan hebben. Maar een simpel bedankske had er toch af gekund?

ALICE PAUWELS *(telefoon)* Madame Verstraeten? Het is Alice... Goed. Enfin, het kon beter. Luistert, gij en Albert hebben al zoveel voor mij gedaan, ik weet niet hoe ik u ooit kan bedanken. Neenee, ik wil u wel bedanken, ik sta erop... De afgelopen weken zijn te zwaar geweest, ik moet mij erboven leren zetten, ik moet er eens uit... Dat is vriendelijk. Heel, heel vriendelijk... Wel, als ge het dan toch voorstelt, zoudt ge niet een week voor mijn huis willen zorgen? Water aan de planten geven en afval aan de katten... Formidabel, madame Verstraeten. Bedankt, madame Verstraeten... Naar Jersey, dat eiland. Jer-sey. Ergens tussen Frankrijk en Engeland... Neenee, dat hij rustig blijft zitten. Ik steek de sleutel wel in uw brievenbus... Dat weet ik, madame Verstraeten. Natuurlijk, madame Verstraeten. Dag, madame Verstraeten. *(schakelt koelkast uit; legt geld op de tafel; af)*

## Zevenentwintigste toneel

*Alice / mijnheer en madame Verstraeten*

ALICE PAUWELS *(op)* Mijnheer en madame Verstraeten...

MADAME VERSTRAETEN Alice? Albert, zet die tv wat stiller! Wat een verrassing.

MIJNHEER VERSTRAETEN We hadden u veel later verwacht.

MADAME VERSTRAETEN We waren juist de planten water komen geven en ik dacht: We zullen ineens hier wat naar de tv kijken.

MIJNHEER VERSTRAETEN Om te zien of uw programma's dezelfde zijn als de onze.

MADAME VERSTRAETEN Albert! Neemt liever haar koffer over. En geeft mij uw frak, kind.

ALICE PAUWELS Nee, laat maar, het gaat wel.

MADAME VERSTRAETEN En hoe hebt ge het gesteld daar?

MIJNHEER VERSTRAETEN Veel strand zeker? Op zo een eiland?

ALICE PAUWELS Enorm.

MADAME VERSTRAETEN Met het weer hebt ge zo te zien geen geluk gehad. Ge ziet nog bleker dan anders.

MIJNHEER VERSTRAETEN Dat komt van het eten.

MADAME VERSTRAETEN Engelse keuken. Ik heb het nog gezegd tegen Albert. Dat schaap zal afzien.

MIJNHEER VERSTRAETEN Bonen in tomatensaus, vis in gazettenpapier en driehonderd soorten cake. De rest is helemaal om te braken.

MADAME VERSTRAETEN Ge zult wel rammelen van de honger. Maar maakt u geen zorgen. We hebben aan alles gedacht. Ik heb het zelf voor u klaargemaakt!

ALICE PAUWELS Laat maar. Ik heb geen honger.

MADAME VERSTRAETEN    Allez... Ge kunt het dan misschien morgen opeten. Een beetje koffie, misschien?  
Het is verse.

ALICE PAUWELS            Ge hebt mij geweldig geholpen, alle twee. Ik apprecieer dat.

MADAME VERSTRAETEN    Dat is niet meer dan normaal, Alice.

MIJNHEER VERSTRAETEN    Dat is onze plicht.

MADAME VERSTRAETEN    Hier zie, het geld dat ge hier had gelegd. Dat was toch niet bedoeld voor ons?  
We moeten wij niet betaald worden. Wie in nood zit, kan op ons rekenen.

MIJNHEER VERSTRAETEN    Zo zijn wij.

MADAME VERSTRAETEN    Het zou trouwens een dure rekening geworden zijn. Het stof een vinger dik,  
het wasgoed op een berg...

MIJNHEER VERSTRAETEN    Schimmel in de potten...

MADAME VERSTRAETEN    Dat ge zo kunt blijven treuren, Alice? Om een vent als Jules Desmet?

MIJNHEER VERSTRAETEN    Daar kunnen wij niet bij.

ALICE PAUWELS            Ik zou graag hebben dat ge mij nu mijn sleutel teruggaaft. En dat ge mij alleen liet.

MADAME VERSTRAETEN    Albert? *(stilte)* Nog een hele goeie avond, Alice. *(af)*

ALICE PAUWELS            *(opent tupperware-potje uit koelkast, ruikt eraan)* Nierkes in madeirasaus.  
*(stilte)* 68 frank voor honderd gram. *(huilt)*



# Achtentwintigste toneel

*Alice / een grafdelver*

ALICE PAUWELS

*(voor het graf)* Niet verschieten, Jules. *(graaft een kuiltje)*

Zo. En de groeten van uw moeder. Ze komt binnenkort langs... *(stilte)*

De wrakken heb ik allemaal verkocht. Het antiek ook.

Ik had één ding willen bewaren. Maar ik wist niet wat kiezen.

Ik heb van antiek nooit veel verstand gehad. Van wrakken nog minder...

Ik zal straks eens langsgaan bij Oscar. Hij ligt hier schoon, naar het schijnt.

Ik zal hem de groeten doen. *(stilte)* Dag, Jules. *(begint een nieuw leven; af)*

GRAFDELVER

*(graaft tupperware weer op, ruikt eraan)* Zijn ze nu godverdomme helemaal zot geworden?  
*(gooit het in een vuilnismand)*

***Doek.***

# Colofon

*Bij Jules en Alice is een toneelstuk* van Tom Lanoye, naar een gelijknamig verhaal van hemzelf uit de bundel *Een slagerszoon met een brilletje* (1985). Het toneelstuk werd in 1993 door uitgeverij Bert Bakker (Amsterdam) gepubliceerd als onderdeel van *De schoonheid van een total loss*, waarin ook twee andere stukken van Lanoye werden opgenomen – *Blankenberge* en *Celibaat*. *Bij Jules en Alice* werd geschreven in opdracht van Toneelgroep Amsterdam en in 1991 voor het eerst opgevoerd, in Amsterdam en in een regie van Alize Zandwijk. De cast bestond uit Marieke Heebink (Alice Pauwels), Fred Goessens (Jules Desmet), Hein van der Heijden (Oscar van Landeghem), Mark Rietman (Madame Desmet) en Wim Selles (Alices broer). De dramaturg was Janine Brogt.

De tekst van *Bij Jules en Alice* mag vrij worden gedownload en verspreid. Opvoeringen, geheel of gedeeltelijk, mogen pas plaatsvinden na een voorafgaande schriftelijke afspraak met SABAM

Aarlenstraat 75-77 1040 Brussel  
+32/2/286 82 11 [contact@sabam.be](mailto:contact@sabam.be) [www.sabam.be](http://www.sabam.be)

© - Tom Lanoye, Antwerpen, 1993/2012

vorm: Jeroen Los 2012